

Om udvikling

– tale holdt ved IUCN-generalforsamlingen i Buenos Aires 18. januar 1994

Af Ingmar Egede

Først vil jeg gerne udtrykke min agtelse for det arbejde, som IUCN udfører. Det er vigtigt og perspektivrigt. »At drage omsorg for Jorden« er et flot motto at samles under. Jeg er vis på, at vi alle håber og ønsker, at vore handlinger under denne konference vil være i overensstemmelse med dette motto.

Vi har alle modtaget den smukke bog »En overlevelsesstrategi«, udgivet af IUCN, WWF og UNEP. Heri forklares emnet naturbevaring og dets forbindelse til social og økonomisk udvikling. Her fortælles der om det ofte problematiske forhold, der ofte udvikles mellem mennesket og dets miljø. I bogen præsenteres der også ideer om, hvorledes vor planet og dens indbyggere kan overleve på en værdig måde.

Som repræsentant for et oprindeligt folkeslag, Inuit fra det circumpolare område, har jeg læst følgende afsnit på side 137 med særlig interesse:

»Man mener ofte at de oprindelige befolkninger kun har to udviklingsmuligheder i fremtiden: at vende tilbage til deres gamle livsform, eller at tilpasse sig ind i det dominerende moderne sam-

fund. De burde imidlertid også kunne vælge en tredje mulighed: At tilpasse deres livsform ved at forene det gamle og det nye på en måde, der bevarer og forstærker deres identitet, samtidig med at deres økonomi tillades at udvikle sig. En sådan udvikling vil blive styrket væsentligt, hvis regeringer ville anerkende de oprindelige befolkningers ret til at udnytte og bestemme over deres lande og ressourcer, herunder retten til at udnytte de dyr og planter, som de er afhængige af.«

Den sidste sætning er i fuld overensstemmelse ILO konvention nr. 169, med Brundtland Rapporten, Rio Deklarationen og Agenda 21, hvor det igen og

Ingmar Egede, rådgiver, cand. pæd. psyk., født 1930 i Qeqertarsuaq. Rektor ved Iliniarfissuaq/Grønlands Seminarium 1975-88, rådgiver for landsstyremedlemmet for kultur og undervisning fra 1988. Ingmar Egede blev valgt som bestyrelsesmedlem i ICC under konferencen i Sisimiut 1989 og blev udpeget som vicepræsident under konferencen i Inuvik, Canada, i 1992.

»I vores kultur kommer vores traditionelle føde fra havets pattedyr.« Her kød af remmesæl på Brædtet i Nuuk. Foto: Keld Hansen.

igen udtrykkes, at de oprindelige befolkninger har ret til at bevare og udvikle deres kultur og livsform.

Men hvorfor skal den tredje udviklingsmulighed nævnes? Hvordan udviklede I jeres kulturer? Ikke ved at vende tilbage til jeres gamle livsform eller ved at blive opslugt i det dominerende samfund – medmindre I blev tvunget dertil.

En kultur udvikles netop ved – at forene det gamle og det nye på en måde, der bevarer og forstærker dens identitet,

samtidig med at dens økonomi tillades at udvikle sig.

På side 19 kan man i bogen læse:

»Kampagnen mod pelshandel har frataget de oprindelige befolkninger i Canada og Grønland en væsentlig indtægtskilde – for nogle områder deres eneste indtægt – selv om deres fangst aldrig har været en trussel mod deres bestand af fangst dyr.«

Erfaringen har lært os, Inuit fra det høje nord, at hvad der end er skrevet af

smukke intentioner i bøger som »En overlevelsesstrategi« eller i de nævnte konventioner og deklARATIONER, så er den realitet, som vi lever i, anderledes.

Dyreværnsorganisationer som IFAW, Greenpeace og Earth First har sammen med andre overbevist for eksempel europæiske, nordamerikanske og australske politikere, at næsten alle havpattedyr har en værdi som individer, der ikke bør udnyttes. Hvalerne er blevet næsten hellige væsener for mange indbyggere af den vestlige verden. Selv om de intet forhold har til disse dyr – bortset fra deres egne forestillinger.

Disse organisationer har skræmt vestlige politikere til den opfattelse, at de repræsenterer et internationalt flertal, hvis ønsker politikerne må adlyde. Men begrebet flertal er relativt:

I vores kultur kommer vores traditionelle føde fra havets pattedyr. Derfor har vi i vore samfund et reelt flertal, der støtter fangst af havpattedyr – nemlig et flertal på 100%. Ja, le blot, men flertallet er en realitet hos os – selv om vi er et lille folk i et internationalt perspektiv.

Men hvem har spurgt kineserne, inderne, russerne – eller det der i andre sammenhænge kaldes det tavse flertal om deres syn på fangst af havpattedyr. Men det ligger måske uden for jeres tænkemåde at spørge sådan?

Den vestlige verdens politikere har glemt to væsentlige forpligtelser, de bør leve op til: For det første at beskytte de svage, det være sig handicappede, børn, kvinder eller folk af andre racer. Politikere på nationalt og internationalt plan burde således indse, at de, hvis de er reelle demokrater, i denne forbindelse

også har et ansvar over for vores mindretalssituation. En anden forpligtelse, en politiker burde påtage sig, ville være at oplyse sine vælgere om sådanne forhold.

Med andre ord, disse politikere skulle ikke blot beskytte de umælende dyr, men også påtage sig en forpligtelse til at varetage vore interesser. Vore befolkninger er fåtallige, vi har ikke midler til at føre store kampagner i de internationale medier. Ved at støtte os, ville politikerne medvirke til bevarelsen af kulturel mangfoldighed i verden.

Til slut vil jeg gentage min agtelse for IUCN's arbejde. Samarbejdet med UNEP og det genskabte WWF synes at have perspektivrige muligheder.

Lad mig gentage, at vi, polarområdets Inuit, ønsker at udvikle vores kultur ved at forene det gamle og det nye på en måde, der bevarer og forstærker vores identitet samtidig med at vor økonomi tillades at udvikle sig.

I synes parate til fortsat at lade os spise vores traditionelle mad, ligesom I synes rede til at acceptere, at vi introducerer nye metoder i vores fangst af havpattedyr, men hvornår vil I tillade vores økonomi at udvikle sig – ved at I åbner jeres markeder for vore produkter?

Forkortelser benyttet i talen:

IUCN: International Union for Conservation of Nature – International Organisation for Bevarelse af Naturen.

WWF: World Wildlife Foundation – Verdensfondet for Bevarelse af Vilde Dyr.

UNEP: United Nations Environmental Programme – FN's Miljøprogram.

ILO: International Labour Organization – Arbejdets Internationale Organisation.

IFAW: International Fund for Animal Welfare – International Dyreværns Organisation-Fond.